

часъ той побързва заедно съ Ментора за да посръшне Филокла; прижрта го страстно, показва предъ него горко разкайванье дѣто го бѣ преслѣдовалъ толкози неправедно: туй исповѣданье, намѣсто да са покаже като слабостъ въ единъ царь, счете са отъ сичкитѣ Салентинцы като могуществото на една доблестна душа, погория отъ собственнитѣ си погрѣшки, и която гы дързновенно исповѣда за да гы поправи. Сичкото множество плачаше отъ радостъ като гледаше благодѣтелния челоуѣкъ който сѣкога обичаше царя и като слунахж царя да говори съ толкози благоразуміе и благость.

Филоклъ съ смиренъ и почителенъ видъ пріемаше благоволителнитѣ думы на царя, и са стараяше да са укрые отъ погледытѣ и въсклицаніята на народа: той послѣдова царя въ палата. Подирь малко Менторъ и той са подружихж тѣй като че бѣхж минжли живота си заедно, ако и да не бѣхж са виждали никога; защото боговетѣ, които отказватъ на злытѣ очи да познаватъ добрытѣ челоуѣцы, доставятъ на добрытѣ средства да са познаватъ единъ другый. Тѣзи които иматъ наклонность къмъ добродѣтелята не можѣтъ да бжджтъ съединены помежду си освѣнъ чрезъ добродѣтелята, която обичатъ.

Подирь малко Филоклъ поиска отъ царя позволеніе да са оттегли, близо до Салентъ, въ едно уединено мѣсто, дѣто той продължаваше да живѣе бѣдно както въ Самосъ. Царьтъ ходяше съ Ментора да го посѣщава почти сѣкый день въ неговата пустыня. Тамъ са разискахж средствата за утвърдѣніето на законитѣ, и за установеніето на една трайна форма на управленіето за общото благо.

Двата главны предмета които са разискахж тамъ бѣхж въспитаніето на дѣцата, и способътъ на живота въ мирно време.

Колкото за дѣцата, Менторъ думаше: тѣ принадлежѣтъ помалко на родителитѣ отъ колкото на държавата; тѣ сж чада на народа, тѣ сж неговата надѣжда и сила. Нема вече време за поправенье когато тѣ са развратѣжтъ, и не е доста да са исклучжтъ отъ общественитѣ службы, когато са покажжтъ недостойны за тѣхъ; пополезно е да са испреваря златото отъ колкото сто-